

1.4. 2018

Boží hod velikonoční

Ježíš Kristus praví: Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu. (Zj 1,17b-18)

Píseň: Svítá 324 *Šly zrána ke hrobu*

Modlitba:

Pane Bože,

po bolesti ukřižování a Velkého pátku, po sobotě mlčení hrobu se otevírá nedělní ráno, hrob je prázdný. Smrt neměla, nemá a nebude mít poslední slovo. To si připomínáme, o tom se navzájem ujišťujeme, o tom nás ujišťuješ ty, Pane Bože. Není to rozumem uchopitelné. Prosíme o dětskou, otevřenou víru, která nepotřebuje důkazy, prosíme o otevřené srdce. Prosíme, abychom se dokázali divit. Abychom viděli naději tam, kde se zdá, že všechno skončilo, spěje k zániku.

Vzkříšený Ježíši, svým Duchem buď i zde mezi námi. Dotkni se nás. Amen.

Čtení: Iz 38,16-20 (slova Chizkijášova o jeho nemoci a návratu do života)

Píseň: 667 *Vítězi k poctě zpívejme*

Text: Jan 20,1-10

Kázání:

Je velikonoční neděle a hororové scény (ze čtvrtku a pátku) pokračují. Marie ještě za tmy míří k hrobu. K čemu to bude, přijít k hrobu zavalenému těžkým kamenem... Mariino jednání nemá logiku, jako ostatně nemá mnohé naše jednání, když jsme v šoku, smutku, bolesti, neštěstí.

Kámen je odvalen a uvnitř... Vždyť ale - Marie se tam možná ani nepodívala. Běží hned zpátky k Šimonovi Petrovi a tomu druhému

učedníku, kterého měl Ježíš obzvlášť rád, a zděšeně na ně vychrlí, že jejího Pána ukradli. Horor pokračuje. Hledá se mrtvola. To je to první velikonoční ráno. To jsou Velikonoce, které se postupem času staly svátky barevných vajčků, pomlázky a malých kuřátek. První velikonoční ráno je ještě tma. Marie neví, kam položili tělo jejího Pána. Nikdo to neví. Základní velikonoční nevědomost. Postupně se ukáže, že vědění je na Velikonoce krátké. Dá se jediné věřit. Marie už tím slovem "Pán" vyznává svou víru. To nebyl jen jeden nějaký ukřižovaný člověk. Byl to (její) Pán.

Marie uvádí v běh další dva. Šimon Petr a ten druhý. Běží ke hrobu. Trochu morbidní disciplína - závod, kdo bude u hrobu dřív. A pak podivné manévry u vchodu. Jeden se podívá dovnitř, ale nevejde (má strach?), druhý (Šimon Petr) vejde a vidí, pak vejde i ten první, dívá se a - uvěří. Co vlastně vidí? Složená plátna a šátek, který měl mrtvý kolem hlavy. Snad se má naznačit, že tělo nebylo ukradeno, zloděj by neskládal plátna. Snad se má říci i to, že se stalo něco jiného, než při vzkříšení Lazara; ten vstal omotaný plátny, bylo potřeba ho rozvázat. Ježíš vstal jinak, to, čím jsme ho chtěli spoutat, odstranil, složil vede sebe. Vzkříšení není vidět, ale zanechává stopy. Stalo se něco neuchopitelného, nepochopitelného, ale zároveň se to nedělo v nějakém chaosu, chaos není v Božím plánu.

Náš text se točí kolem hrobu. Marie jde k hrobu, pak učedníci, dojdou tam, postupně i vejdou dovnitř. Hrob je konečná, definitivita, odtud není cesty ven ani dál. Jsme si mysleli.

Dnes budou pokřtěny dvě malé děti. Jáchym a Magdaléna. Křest by se dal přirovnat ke vstupu do hrobu. Je to konec toho starého - člověka, smrtelnosti, zakořeněnosti (jen) ve světě. Ježíš ale v hrobě nezůstane, je z něj vzkříšen. Apoštol Pavel používá obraz oblečení nových šatů. Také Ježíš v hrobě po sobě zanechal ty staré šaty (plátna, do kterých byl obalen), je pak oblečen v něčem novém.

Zůstaňme ještě u toho, co se dověděli ti tři lidé u hrobu. Nic moc. Kámen je odvalený, hrob prázdný. Prázdnost, prostor, světlo. Údiv, strach, nezodpovězené otázky. Velice chabé důkazy (dá-li se vůbec o něčem jako důkaz mluvit). My nějak vyrůstáme s

představou, že Bůh není vidět, nedá se uchopit, namalovat, vyfotografovat. Nejen se "nedá", ale ani nesmí. (Nezobrazíš. Nebo jinak: nebudeš držet v ruce, manipulovat, nebudeš se Boha zmocňovat.) Čteme, že víra milovaného učedníka vznikla z vidění. Doslova vzato ale z nevidění. Z toho, že Ježíš tam není. Předpokládáme, že uvěřil i Petr, ale nepíše se to o něm. A Marie až o kousek dál - když ji sám Ježíš (domnělý zahradník) oslovil jménem. Marie viděla (složená plátna, prázdný hrob) - ale stejně nepoznala.

Milovaný učedník uvěřil. Křesťanská víra je víra ve vzkříšení, on uvěřil, že Ježíš byl vzkříšen. Není to nějaké neurčité tušení, že něco nad námi je, ale údiv "s otevřenou pusou" - tohle se ještě nestalo a souvisí to se mnou. Bůh je vítězem nad smrtí, je překonána její zákonitost. Člověk nadále zůstává smrtelný, to je nevyhnutelné, ale pak se do toho Bůh vloží znovu a vytáhne člověka k novému životu. Už ne na dobu určitou (jako Lazara), ale definitivně.

V posledních několika měsících zemřelo v mém okolí (také zde ve sboru) dost lidí. Je mi po nich smutno. Přemýšlím, jak v té souvislosti vnímat vzkříšení. Jak souvisí Ježíšův prázdný hrob s mým smutkem po blízkém člověku? S mým strachem ze smrti, s bolestí z odcházení? Evangelijní zprávy o tom, co je po smrti, a o tom, co je to vzkříšení, jsou decentní. Marie, když příběhla k učedníkům, řekla: "Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili." Konstatuje, že Ježíšovo tělo není tam, kde bylo. Ale jinak neví. Vlastně mluví i za nás - v plurálu - "nevíme". Janův příběh pokračuje Mariiným setkáním s Ježíšem, kterého pozná až ve chvíli, kdy ji osloví jménem. Nevíme... kde je zemřelý člověk, co bude dál, jak se vypořádat se ztrátou... ale smíme číst o víře prvního učedníka, že Ježíš byl vzkříšen, a z toho čerpat naději, že se to týká i našich blízkých i nás samých.

Je to naděje:

- že pouto smrti bude z člověka odejmuto jako ta plátna z Ježíšova těla.

- že je to pro člověka dobré - i když přesně nedokážeme říct, proč.

- že (řečeno slovy písně) mocí tvou smí hrob nás všech mít kámen odvalen.

- že nežijeme (jen) vstříc smrti, ale vstříc Pánu Bohu.

Není nutné se ze smutku rychle oklepat a snažit se "přehoupnout" do radosti. Ale možná se dá prosit, abychom se ve smutku neutopili. Máme doma vystavené jedno parte z nedávné doby. Nemá obvyklý černý rámeček, ale žlutý. Líbí se mi to. Smutek po člověku, který už tady není, to neodplaví, ale dává to naději, že tam, kde my jsme v koncích, Boží světlo je nejsilnější. O Velikonocích je odvalen kámen definitivy smrti. Otevřený hrob je otevřená budoucnost.

Vyznání vin a slovo milosti

Píseň: 350 *Přemohl Ježíš smrti moc*

Křest Jáchyma Stránského a Magdalény Majerové

Píseň: 697 *Moc předivná*

Večeře Páně

písně při VP: 682 *Dnes k svému stolu zve nás Pán*; 343 *Velikonoční oběti*; 336 *Slavné Kristovo vzkříšení*; 341 *Veleben Bůh buď, jeho čin*

Přímluvná modlitba

Ohlášky, sbírka

Poslání: „Ježíš říká: Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám... Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ J 14,27

Požehnání: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání! (1K 15,20-21) Jděte v pokoji.

Píseň: 346 *Buď tobě sláva*